

hovedet at kunne faae Pension efter den. — Jeg har affattet Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, væsentlig fordi jeg ikke har fundet, at man ved en Betragtning af den Embedsmændene ifølge Grundloven tilkommende Ret til Pension kunde komme til noget Resultat, der var meget forskjelligt fra det, som har foreligget i tidligere Pensionslove, og jeg skal tillade mig at sige, at det forekommer mig, at netop den første Deel af Scalaen, hvormed der gaafte vist meget ofte er blevet yttret Misforhold, nærmest er sat, som den er, for at sikkre den virkelige Betydning af Bestemmelsen i Grundlovens § 17. Der er imidlertid endnu et Hensyn, som ikke er blevet fremdraget, men som jeg nødvendigviis maa fremdrage, fordi det i en særlig Grad beviser Nødvendigheden af, at Scalaen fra 0—10 Aar beholder omtrent den Størrelse, den har, og det er, at en Mængde Pensioner ikke opnaaes før efter flere Aars Tjeneste i vedkommende Etat. Antydninger om Pensionering af den Slags seer man i ikke faa af de Forslag, jeg har havt den Ære at forelægge, saacom i Forslag til Lønninger for Soldvæsenet, for Postvæsenet, for Forstsvæsenet, kort sagt, for alle de mindre Bestillingsmænd, der blive gamle i Tjenesten og fuldstændig modne til Afsked, inden de have naaet udover 10 Aars pensionsberettiget Tjenestetid. Grundloven har netop villet sikkre Embedsmændenes Uafhængighed, og jeg vil gjerne troe, at det dengang nærmest var myntet paa politisk Uafhængighed; men der kan dog ogsaa være andre Grunde, som kunne foranledige en Minister til at stille sig meere eller mindre vilkaarlig ligeoverfor en Embedsmand, som ikke behager ham. Ligeoverfor den Slags Forhold, som man dog heller ikke kan billige, har da netop Ansvarret ved at sætte paa Pension en meget stor Betydning, thi Ministeren kan ikke følge sit Hoved eller sit Luce — om jeg saa maa sige — i den Henseende, men han maa være sig bevidst, at han, naar han afskediger uden særlig Grund fra den Afskediges Side, maa være beredt paa for Rigsdagen at forsvare de Grunde, der have bevæget ham til at afskedige denne Mand, hvorved der staffles Statskassen en Byrde i Form af en ny Pension.

Formanden: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds har Ordet.

Casse: Jeg frasalder Ordet.

Tauber: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Tauber: Naar den høitærede Minister har hentydet til, at der i Anmærkningerne til Finantsloven bliver forelagt en Fortegnelse over de Embedsmænd, som i det sidste Aar ere afgaaede med Pension, og naar han dertil søiede, at denne Ansættelse til Pension ikke kunde betragtes som endelig, for Rigsdagen havde givet sit Samtykke dertil, da vedrører dette ikke, hvad jeg har sagt. Forholdet er nemlig dette, at Rigsdagens Stadfæstelse ved Finantslovens Behandling kun angaaer Beregningens Rigtighed, men Finantsudvalget kan ikke foranledige, at der fremkommer Forslag til, at Pensionslovens § 6 kommer til Anvendelse paa nogensomhelst Embedsmand. Dette kan kun skee ved, at Regjeringen ved Afskedigelsen udtrykkelig har tilsendegivet, at § 6 vil komme til Anvendelse.

Da ikke flere ønskede at ytre sig, sattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 65 Stemmer.

Frederiksen: Jeg tillader mig at foreslaae, at denne Sag henvises til et særskilt Udvalg paa 9 Medlemmer.

Uden Forhandling vedtoges ovennævnte Forslag eenstemmig med 66 Stemmer.

Formanden: Hermed er Dagsordenen udtomt. Der vil ikke kunne afholdes Møde imorgen, og jeg skal i den Anledning meddele det ærede Thing, at jeg af det Udvalg, der er nedsat til Valgbrevenes Prøvelse, har modtaget Underretning om, at Udvalget venter imorgen at kunne afgive sin Betænkning og Indstilling angaaende de to Valgbreve, som